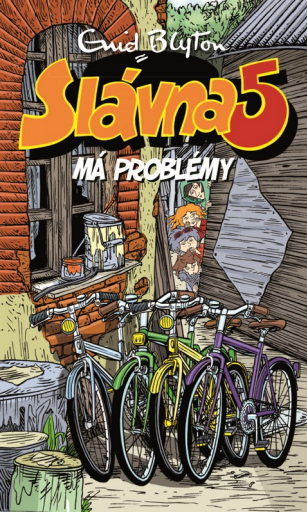

Enid Blyton

Slávna 5

MÁ PROBLÉMY

Slávná 5

Slávná 5

MÁ PROBLÉMY

Enid Blyton®

slovar

Enid Blyton: Five Get Into Trouble
THE FAMOUS FIVE. *Five Get Into Trouble*
© 1949 Hodder & Stoughton Limited.

Enid Blyton ® The Famous Five ® Enid Blyton's signature is
a Registered Trademark of Hodder and Stoughton Limited.

Translation entitled: Slávna päťka má problémy

© 2017 Hodder & Stoughton Limited.
Translation by Mária Klenková 1994, 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2756-4
www.slovart.sk

Obsah

1. Päťka plánuje prázdniny	7
2. Sami do neznáma.....	14
3. Pekný deň a pekná noc.....	21
4. Richard.....	28
5. Z päťky je šestka	35
6. Dejú sa čudné veci	42
7. Znepokojujúce správy	49
8. Čo robiť? Ako ďalej?	57
9. Dobrodružstvo pri mesačnom svite	65
10. Sovie hniezdo na Sovom vrchu	72
11. V pasci!	80
12. Julian ide na výzvedy	88
13. Nevšedné tajomstvo.....	96
14. Rooky srší hnevom.....	104
15. Väzni.....	112
16. Aggie a Pukľoš.....	120
17. Julianov skvelý nápad	127
18. Poľovačka na Richarda!.....	135
19. Richardovo malé dobrodružstvo	143
20. Tajná izba.....	151
21. Veľmi napínavý záver!	158

1.

Päťka plánuje prázdniny

„Počúvaj, Quentin, ty si teda ťažký prípad!“ povedala teta Fanny manželovi pri raňajkách.

Štvorica detí za stolom spozornela. Julian žmurkol na Dicka a Anna drgla do George. Čo zasa vyparatil strýko Quentin? Schyluje sa azda k ďalšej búrke? Strýko veru neraz vybuchoval od zlosti.

Strýko Quentin držal v ruke list, ktorý mu práve vrátila nahnevaná manželka. List bol príčinou nezhody. Strýko sa zamračil, no povedal si, že tentoraz nevybuchne. Potlačil zlosť a prehovoril pokojným hlasom.

„Ach, Fanny, moja drahá, prosím ťa, ako si mám pamätať, kedy sú v škole prázdniny a či deti budú u nás, alebo u tvojej sestry? Dobre vieš, že som vedec, mám plnú hlavu práce, a navyše sa práve venujem veľmi dôležitým pokusom. Nemôžem si predsa pamätať aj školské záležitosti!“

„Prečo sa ma aspoň nespýtaš!“ rozhorčovala sa teta Fanny. „Panebože, Quentin, naozaj si nespomínaš, že sme o tom hovorili? Ved' sme sa zhovára-

li, že Julian, Dick a Anna strávia veľkonočné prázdniny u nás. Deti zbožňujú jar v Kirrine – more i sviežu prírodu! Vrael si, že na tú konferenciu odcestuješ až po ich prázdninách, nie práve uprostred!“

„Môžem ja za to, že prišli tak neskoro?“ zvolal strýko Quentin. „S tým som naozaj nerátal.“

„Vedel si predsa, že Veľká noc bude tento rok dosť neskoro. Deti nemohli prísť skôr,“ vzdychla si teta Fanny.

„Oco nedrží v hlave také veci,“ ozvala sa George. „A čo sa vlastne stalo, mami? Oco chce odcestovať uprostred našich prázdnin, alebo čo?“

„Áno,“ prikývla teta Fanny a opäť siahla po liste. „Vychádza to tak, že odchádza už o dva dni a ja budem musieť ísť s ním. Nemôžem vás predsa v dome nechať samých. Keby tu aspoň bola Joanna. Chvíľu však potrvá, kým sa vylieči. Nemožno s ňou rátať skôr ako o dva týždne.“

Kuchárku Joannu mali deti veľmi rady, vždy sa na ňu tešili, a veru ich mrzelo, že tentoraz ju na chalupe nenašli.

„My sa o seba postaráme,“ povedal Dick. „Anna už vie celkom dobre variť.“

„A ja jej pomôžem,“ pridala sa George. Volala sa vlastne Georgina, no všetci jej hovorili George. „Len aby to nedopadlo ako minule, keď si varila vajce natvrdo a prihorelo ti!“ usmiala sa mama na dcéru. „Ostatní by asi neboli nadšení tvojou kuchyňou.“

„To vajce mi celkom vyfučalo z hlavy,“ ozvala sa George. „Šla som si nastaviť zvonček na hodinách,

aby sa varilo presne desať minút, a vtom som si spomenula, že Tim ešte nejedol a...“

„Veru, veru, už vieme, ako to všetko skončilo,“ smiala sa mama. „O psa si sa postarala, no ocko sa musel zaobísť bez olovrantu!“

„Haf,“ ozval sa spod stola Tim, len čo začul svoje meno. Vzápätí oblizol paničke nohu, aby sa jej pripomenul.

„Vráťme sa však k téme,“ súril strýčko Quentin. „Jedno je isté – na tej konferencii jednoducho nemôžem chýbať. Musím tam vystúpiť s dôležitým referátom. Nemusíš ísť so mnou, Fanny. Zostaneš doma a postaráš sa o deti.“

„Mama s nami nemusí zostať,“ nadhodila rýchlo George. „Aspoň môžeme urobiť to, na čo sa chystáme už dlhší čas, no odkladali sme to na letné prázdniny.“

„Áno, áno!“ zareagovala hneď Anna. „To by bolo fajn! Poďme na to!“

„Skvelý nápad, aj mne by sa to páčilo,“ pridal sa Dick.

„Prezradíte mi už, o čo vlastne ide?“ spýtala sa teta Fanny. „Som celkom vedľa. Ak je to však niečo nebezpečné, nerátajte s mojím súhlasom. Radšej si to dobre rozmyslite!“

„Podnikli sme azda niekedy dačo nebezpečné?“ zvolala George.

„Veru, a neraz,“ zdôraznila mama. „Tak von s tým, čo plánujete?“

„Nič zvláštne,“ ozval sa Julian. „Vraveli sme si len, že všetci máme perfektné bicykle. A potom, teta Fanny, isto si spomínate, že ste nám na Viano-

ce darovali dva malé stany, a tak sme si povedali, že by nezaškodilo vybrať sa niekam na túru a po-
budnúť trocha na čerstvom vzduchu.“

„Aj počasie je senzačné, bol by to super výlet,“
zapojil sa Dick. „Koniec koncov tie stany ste nám
nabetón nekupovali do vitríny, však, tetuška! Tre-
ba ich využiť!“

„Kúpila som vám ich na pláž a do záhrady,“ po-
vedala teta Fanny. „Na minulej stanovačke na vás
dozeral pán Luffy. Celé sa mi to nepozdáva. Kto to
kedy videl! Nemôžem vás predsa pustiť samých sta-
novať!“

„Prosím ťa, Fanny, ak sa už Julian nevie postarať
o ostatných, tak potom neviem,“ začal podráždene
strýko. „Nepodceňuj toho chlapca. Dám zaňho ruku
do ohňa! Pokojne ich môžeš pustiť. Neboj sa, s Julia-
nom sa im nič nestane, ten na nich dá dobrý pozor.“

„Vďaka, strýko Quentin,“ ozval sa Julian. Strý-
kov prejav dôvery ho naozaj zaskočil. Pozrel na os-
tatných, na tvári šibalský úsmev. „Jasné, hravo ich
zvládnem, hoci, pravdu povediac, s Annou je to nie-
kedy na nevydržanie.“

Anna pohoršene pozrela na brata, ústa otvorené
od úžasu. Bola najmladšia a vždy si dala povedať,
s ňou veru nikdy neboli starosti. Vzápätí zachytila
Julianov úškrn a pochopila, že si ju iba doberá. Za-
škerila sa na oplátku, potom pozrela na strýka a do-
dala anjelským hláskom: „Sľubujem, že odteraz už
budem poslúchať.“

Strýko neveril vlastným ušiam. „Priznám sa, že
ma to prekvapuje. Myslel som si, že problémy sú
iba s George...“ začal, no všimol si manželkin vy-

čítavý pohľad a zasekol sa uprostred vety. George bezpochyby bola problematické dieťa, nemalo však význam zdôrazňovať to.

„Počúvaj, Quentin, nedošlo ti, že Julian si ťa iba doberá?“ zhrnula teta Fanny. „Nuž, ak si presvedčený, že Juliana možno povýšiť na veliteľa a nemáš nič proti stanom a cyklistickej túre...“

„Hurááá! Vybavené!“ zvyškla George a v radostnom vytržení vybuchnátovaľa Dicka po chrbte. „Hneď zajtra vyrazíme a pôjdeme...“

„GEORGE! Nemusíš tak hrozne kričať a nemláš Dicka!“ okríkla ju mama. „Dobre vieš, že otec nemá rád krik, aha, vyplašila si aj Tima. Lahni, Tim, lahni, nepobehuj ako pojašený!“

Strýko Quentin neznášal hurhaj pri jedle. Vstal a vykročil k dverám, cestou sa zrazil s poblázneným psom, a keď sa konečne ocitol na chodbe, vydýchol si. Panebože, človek sa mohol zblázniť, keď sa dom naplnil deťmi!

„Jéj, teta Fanny, fakt môžeme zajtra vyraziť?“ zvolala Anna, v očiach ohníčky. „Počasie je super! Ako v júli! Tuším si ani nemusíme brať teplé veci!“

„Ajajaj, Anna, prestaň tárať, lebo vás nikam nepustím,“ napomenula ju teta. „Rozmýšľaj, dieťa, veď je apríl! Počasie sa mení každú chvíľu. Zajtra môže liať a pozajtra zas snežiť! Dám ti peniaze, Julian, aby ste prinajhoršom mohli prenocovať v hoteli.“

Štvorica v duchu pohrozila počasiu. To by tak bolo, aby sa pokazilo!

„Páni, už sa teším!“ zvolal Dick. „Večer sa zložíme, kde sa nám zachce. A pobicyklujeme sa aj pri mesiaci! To bude paráda!“

„Čože? Pri mesiaci? To som ešte neskúsila. Znie to úžasne!“ radovala sa Anna.

„Vlastne som rada, že ste si tak šikovne dali dokopy náhradný program,“ chválila deti teta Fanny. „Panebože, čoho sa ja ešte dožijem s tým Quenti-
nom! Za chrbtom mi vyrába samé zmätky! Vidí sa mi, že si musíme švihnúť a ešte dnes zosmoliť zoznam vecí na cestu.“

V dome zavládlo vzrušenie. Štvorica odfrčala do spálni pozastieľať posteľ a poupratovať izby. Zhora sa ozýval hlučný hovor.

„Ludkovia, to sa mi ani nesnívalo! Sami pod stany!“ vykrikoval Dick a zhrnul na kopu vankúš, plachtu i prikrývku.

„Počkej, Dick! Čo to stváraš! Ja to urobím!“ od-
tísla ho Anna šokovaná neporiadnou chlapskou ro-
botou. „Takto sa to nerobí!“

„Vraj nerobí! Uvidíme! A zvalcujem aj Juliano-
vu!“ zastrájal sa Dick. „Daj si odchod, Anna, a sta-
raj sa o seba! Len si pekne ponaprávaj plachtu,
potľapkaj vankúše i perinu – rob si, čo chceš, ale
s vlastnou posteľou! Ja si svoju urobím podľa svoj-
ho, jasné? Len počkej, veď ťa na túre prejde hysté-
ria s posteľami! Zložíš si spacák a bude!“

Zastlal si po svojom, ledabolo prehodil prikrývku
a pyžamu vopchal pod vankúš. Anna sa iba zasmia-
la a vošla do dievčenskej izby. Bola nadšená. Čaká
ich dlhá šnúra slnečných dní, kopa neznámych zá-
kutí, husté lesy, vršky i kopce, žblnkotajúce potôči-
ky, pikniky v tráve a túry pri mesiaci... Počkať, mys-
lel to Dick vážne? To by bolo svetové!

V ten deň mali všetci plné ruky práce, usilovne balili batohy, skladali stany, aby sa dali pripevniť na bicykle, snorili v komore po zásobách jedla, zháňali mapy na cestu.

Tim tušil, že sa kamsi chystajú, a nepochyboval, že ho berú so sebou, tak bol aj on v povznesenej nálade. Podchvíľou nadšene zabrechal a plesol chvostom o podlahu, celý deň pobehoval po dome a plietol sa všetkým pod nohy. No nikto ho nevyhrešil. Tim bol jeden z nich, jeden z „päťky“. Nevedel síce hovoriť, no naučil sa fúru vecí. Bez neho sa skrátka nikam nešlo. To múdre zviera chodilo všade s deťmi.

„Dúfam, že Timothy vydrží tempo a nezaostane za nami!“ starala sa teta Fanny.

„Pravdaže, beží ako maratónec, má dobrú kondičku,“ zhodnotil Julian. „Len si o nás nerobte starosti. Timy je geniálny strážca.“

„Viem, viem. Bez neho by som vás nikam nepustila! Dá na vás pozor a nahradí každý dozor!“

„Haf, haf,“ súhlasil Timy. George sa rozosmia-la. „Vraví, že je aj za dvoch dospelých, mami!“ tľmočila a Timy súhlasne plesol chvostiskom o zem.

„Haf, haf, haf!“ dodal, čo v psej reči znamenalo: Nie za dvoch, ale za troch!

2.

Sami do neznáma

Na druhý deň boli vychystaní. Všetko bolo zbalené, bicykle ovešané, ako sa patrí, a každý člen výpravy si niesol na chrbte batoh. V košíčkoch nechýbala pestrá strava na cestu a Julian bol poverený pravidelne dopĺňať zásoby.

„Dúfam, že brzdy máte v poriadku,“ nadhodil z čírej zdvorilosti strýko Quentin, lebo mu zišlo na um, že jemu často nefungovali, keď sa ako chalan preháňal na bicykli.

„Jasné, strýko, ako inak,“ prekvapil sa Dick. „Vo sne by nás nenapadlo vydať sa na túru, keby sme bicykle nemali v bezchybnom stave. Dopravné predpisy nepustia, sú prísne – a my ich dodržiavame do bodky.“

Strýko Quentin vypleštil oči, akoby v živote nepočul o dopravných predpisoch. A možno ani nepočul. Nebolo to vylúčené. Žil si vo svojom svete, vo svete čísel, diagramov a vzorcov, priťahovaný ich magickou silou. Bol by sa už najradšej rozbehol do pracovne. Trpezlivo však vyčkal, kým deti

dokončia posledné úpravy na bicykloch a konečne vyštartujú.

„Dovidenia, teta Fanny! Listy nečakajte, nemáme vašu novú adresu. A nech sa vám darí!“ lúčil sa Julian.

„Ahoj, mami! A nerob si o nás starosti, čaká nás super výlet!“ volala George.

„Dovidenia, teta Fanny! Dovidenia, strýko Quentin!“

„Majte sa! Ide sa!“

A vyrazili, uháňali dolu cestou. Strýko s tetou stáli na priedomí a kývali deťom, kým sa rozjarené nestratili za rohom v slnečnom jase. Tim bežal vedľa Georginho bicykla nadšený predstavou ozajstného výbehu.

„Ide sa do sveta!“ vykrikol Julian, keď odbočili za roh. „Máme my ale šťastie! To už hej! Výlet bez dospelákov! Ako dobre, že máme strýka Quentina! Som mu vďačný za všetky tie zmätky.“

„Počúvajte, decká, dnes to nepreháňajme, netúžim po svalovici,“ ozvala sa Anna.

„Jasné, nič sa neboj, neženieme sa,“ prihovoril sa jej Dick. „Povieš, keď si unavená, a hocikde zastavíme. Okej?“

Bolo veľmi teplé ráno. Deti sa začali potiť. Povyzliekali si vetrovky a šuchli ich k batožine. Vystrihanej George vietor predúval krátke kučery, vyzerala celkom ako chlapec. S výnimkou Juliana mali všetci šortky a tenké pulóvre. Veliteľ v dlhých džínsach si vyhrnul rukávy a ostatní ho nasledovali.

Prekonávali míľu za míľou a vychutnávali slnko a vietor. Tim bežal vedľa výletníkov, neúnavne na-

predoval, ružové jazyčisko mu viselo z papule. Keď popri ceste rástla tráva, hneď ju uprednostnil pred dlažbou. Myslelo mu to, len čo je pravda!

Prvú prestávku si urobili v malebnej dedinke. Objavili v nej obchodík so zmiešaným tovarom, kde predávali takmer všetko. „Keby tak mali aj zázvorové pivo!“ želal si Julian. „Umieram od smädu, jazyk mi už visí ako Timovi.“

V obchode mali limonádu, oranžádu, citrusový džús, grapefruitový džús aj zázvorové pivo. Nebolo ľahké vybrať si z bohatej ponuky. Predávali tam aj zmrzlinu. Deti popíjali miešaný nápoj z citrusu a zo zázvoru a lízali lahodnú zmrzlinu.

„Aj Timovi dáme zmrzlinu,“ rozhodla George. „Chutí ti, Tim?“

„Haf,“ pritakal pes a dvoma hltmi zlizol svoju porciu.

„Škoda mu ju dávať. Vôbec si ju nevychutná, v tej rýchlosti ani nestihne,“ usúdila Anna. „Nie, nie, môj milý, sadni. Nedám ti zo svojej zmrzliny, tá je iba pre mňa!“

Tim sa šiel napíť vody z misky, čo mu nachystala pani predavačka. Pil a pil, až sa napokon dychčiac zvalil do trávy.

Deti si vzali so sebou po fľaši zázvorového piva, aby mali čím zapíť jedlo, a znova sa vydali na cestu. V duchu sa im už zbíhali slinky na chutné chlebíky úhľadne zabalené v desiatovom papieri.

Na lúke popri ceste sa pásli kravy. Ľudia, to musí byť otras, celý život sa napchávať obyčajnou trávou!“ zamudrovala Anna. „Predstav si, George, že taká krava nikdy neokoštuje obložený chlebík ani vajce

natvrdo, nikdy si nedá dobošku, a nemá ani šajnu, aké senzačné je zázvorové pívko! Chuderky kravy!“

George sa rozosmiala. „Čo sa tebe nevyliadne v hlave! Až mi z tých tvojich rečí škvrka v bruchu! Hneď by som zjedla tie chlebíky. Mama nám nachystala s vajíčkom aj so sardinkami!“

„Už to nevydržím,“ zapojil sa do rozhovoru Dick a zamieril do lesíka. Bicykel sa mu na nerovnom povrchu nebezpečne kývotal. „Takto to nejde. Prestaňte už trkotať o jedle. Hej, Julian, kedy bude obed?“

Zastali v lesíku a najedli sa v prekrásnom prostredí. Všade navôkol kvitli prvosienky a vzduch bol presýtený vôňou fialiek, čo sa chúlili v tóni stromov. V neďalekom lieští usilovne pospevoval drozd, a len čo na chvíľku stíchol, o sólo sa hlásili dve pinky.

„O hudbu a kulisy máme postarané,“ zhodnotil Julian a kývol k rozkvitnutej pažiti a trilkujúcim speváčikom. „My sa máme! Chýba nám už iba čašník s jedálnym lístkom!“

A vtom z krovia priskackal zvedavý zajko s ušami ako antény. „Aha, čašník!“ vyhrkol Julian. „Akú špecialitku nám dnes ponúkneš, ušiačik? Že by zajačiu paštétu?“

Zajačik ufujazdil rýchlosťou blesku. Zacítil psí pach a spanikáril. Deti sa veselo rozchichotali. Vyzeralo to, akoby zajka vyľakalo slovo paštéta. Tim sa však ani nepohol, miznúceho ušiača sledoval iba pohľadom.

„Ty kokso! Toto tu ešte nebolo! Tuším si prvý raz nechal zdupkať zajaca!“ začudoval sa Dick. „Asi si fakt vyšťaivený. George, máš preňho niečo pod zub?“

„Že váhaš! Jasně. Sama som mu nachystala sendviče.“

To je pravda. U mäsiara kúpila klobásu, vzorne ju nakrájala do dvanástich chlebíkov a tie zabalila do masného papiera.

Súrodenci sa uškŕňali. George nešetrila námahou, keď išlo o Tima. Pes hltal sendviče a spokojne mlátil chvostom do mäkučkého machu. Výletníci si hovelí na tráve a užívali si blažený pocit voľnosti.

„George, pozri, čo robíš!“ vykrikla zrazu Anna. „Veď ty ješ Timov sendvič!“

„Fuj, zdal sa mi čudný. Asi som si ich poplietla a Tim zjedol môj. Prepáč, Tim!“

„Haf,“ zdvorilo štekol Tim a zlupol ďalší sendvič s klobásou.

„Možno by ich pri tom svojom tempe bez problémov zhltol aj päťdesiat,“ prehodil Julian. „Už zoštroval všetky, však? Bacha naňho, lebo požerie aj naše! Aha, kapela znova vyhráva!“

Výletníci sa započúvali do vtáčieho spevu. „Daj pozor, daj pozor,“ vyspevoval drozd. „Daj pozor, tu šit', tu šit', tu šit'!“

„Znie to ako návod na prvú pomoc,“ zažartoval Dick a zložil si hlavu na machovývankúš. „Okej, fidlikant, dáme si pozor, no teraz by sme si na chvíľu radi zdriemli. Mohol by si láskavo spievať trochu tichšie?“

„Geniálny nápad, treba si dať pohov,“ zazíval Julian. „Dali sme pekný kus cesty. Na začiatok to stačí. Netreba sa zničiť. Nelež mi na nohách, Tim, máš svoje kilá a teraz aj plné brucho sendvičov!“

Tim sa poslušne vzdialil, zamieril k George, hodil sa vedľa nej a olízal jej tvár.

„Prestaň s tým,“ hlesla ospanlivo a odstrčila mu papuľu. „Bud' slušný a pekne stráž, aby nám neukradli bicykle!“

Tim dobre vedel, čo značí ‚strážiť‘. Len čo začul to slovo, vztýčil hlavu, začal ňuchať a dôkladne sa rozhliadal. Že by sa niekto blížil? Nie. Nevidieť, nepočuť ani necítiť nikoho. Tim si opäť ľahol, no žmúril na svet jedným okom a striehol jedným uchom. George ho obdivovala, že vie takto spať, zdalo sa jej úžasné, že naraz stráži i oddychuje. Chcela to povedať chlapcom, no zistila, že obaja už odfukujú.

Vzápätí zaspala. Nikto nerušil unavených výletníkov. V neďalekých kríkoch pristál malý operenec. Skúmavo sklonil nabok drobnú hlávku a uvažoval, či by nemal z psieho chvosta vyšklbnúť zopár chlupov a vystlať si nimi svoje nové hniezdo. Štrbina Timovho strážneho oka sa rozšírila – beda ti, vtáčik, s Timom nie sú žarty – neskúšaj naňho triky!

Vtáčik odletel. Drozd sa rozospieval a zajko sa znova objavil na čistinke. Timovo oko sa hrozivo rozšírilo. Zajko ufrngol. Pes slabučko zavrčal. Spal, a či bdel? Zajko radšej zdupkal, neriskoval.

O pol štvrtej sa začali zobúdzajú. Julian pozrel na hodinky. „Páni, čas olovrantu!“ zvolal a Anna zapíšťala ako myška.

„Len to nie, veď sme iba teraz jedli. Ešte mi ani nezačalo tráviť!“

Julian vystrúhal grimasu. „Dobre, sedí vec. Nebudeme sa kŕmiť podľa času, ale podľa brucha. A teraz vstávaj, lebo ťa tu necháme!“